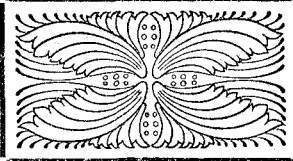

CRÒNICA

Notes i comentaris

Pot-ser que els precés al senyor Arcaide no estiguin ben bé en aquestes *Notes i comentaris*, mig en sèrio i mig en broma. Però creiem que tampoc és cosa de posar-nos *farrucos* per a dirigir-nos a la primera autoritat de la vila.

Es el cas, senyor Arcaide...

Que havem notat a Granollers un costum que desitjaríem acabar.

Ens hem fixat, temps ha, que en tot on se celebra una festa popular, en tot on ja és descomptat que s'hi aplegarà molta gent, no hi ha mai, ni per casualitat, cap agent encarregat del manteniment de l'ordre. I succeeix que, per més que la gent de la Vila som pacífics de mena, sempre, però — en les festes de barri sobre tot, — hi han grandassots que donen una nota de mal gust. Ens referim als pocasoltes que s'agafen com si ballessin i es barregen barroerament amb els qui estan de festa i no per baralles i als que s'entretenen tirant *patarros*, i als que, etc., etc.

Ara mateix, als jardins del Parc, quina netedat i polidesa ens plau alabar, a l'hora en que la xaranga hi dona els concerts matinals del diumenge, difícilment s'hi veu mai a cap agent de l'autoritat. I quatre d'aquells que parlavem van al Parc amb bicicletes i fan el *maço* anant amunt i avall i de través, amb greu perill de la mainada que juga per allí, refiats llurs pares, de que estan a raser d'ésser atropellats.

Senyor Arcaide: Vol anotar-se aquesta queixa i posar-hi esmena? Es qüestió només de recordar-se on se celebra una festa popular i enviar-hi un agent perquè es cuidi de que la civilitat hi imperi.

Oh, i ara que parlem de civilitat...

Que costaria molt de netejar els corredossos i de fer entendre als veïns que no hi ha dret de llençar damunt d'altri el què a ells els fassi nosa?

Diem això, perquè hem hagut de passar pels corredossos de Sant Cristòfol i... i val més no parlar-ne.

Això d'ara no és un prec ni una queixa: és un esplai

A totes les poblacions cultes hi ha un signe exterior que revela la progressió del ciutadanisme. Són els arbres.

Per què a Granollers no han d'haver-n'hi d'arbres que engalanin els nostres carrers més amples i siguin un consol per als qui han de transitar a les hores que el sol pica més fort?

Veus-aquí una cosa, —aquesta que diem,— i el sol que no ens les podem treure del cap, cada vegada que a mig dia hem de passar per la carretera.

A l'escalf de les fortes soleiades, ens venen sempre a la memòria les acàcies arrencades per a construir les noves aceres.

No hi haurà cap regidor que al seu temps es recordi que un carrer ample com la carretera seria una cosa magnífica amb les aceres que ja hi ha en un bon tròs i amb dues rengleres d'arbres de cap a cap?

Nosaltres ens lliguem un fil al dit, per a recordar-nos-en quan sigui hora propícia d'organitzar altre festa de l'arbre.

Som en un Casino. Dos senyors seuen, pensatius, capficats, abstrets a tot el què no sigui la diària partida d'escaçs que els ajunta. Tots dos senyors, són de carrera.

De sobte, un d'ells alsa la vista i diu al cambrer, que dubta si s'adorm o no s'adorm.

—Porta'm un roc.

L'altre fa avençar una torra, que feia dues hores que no's movia del lloc, i espera encuriós a veure què en farà d'un roc, el seu enemic.

I queda astorat, quan sab que un roc és el què la gent sensilla en diu un *cigaló d'aiguarent*.

Tots els lectors de LA GRALLA, per poc que hagin estudiat, sabran que hi havia una vella que no volia morir-se mai, perquè sempre s'en saben de noves.

Si en tenia de raó, aquella vella!

A Granollers, no s'en deixen de fer poques de coses per mor de que no som rics! Vès si en fa de temps que s'ha d'acabar l'hospital nou!...

En canvi, a La Unió Lliberal anuncien l'arrendament dels palcos del primer pis del saló teatre; es fixa en cent duros el preu d'arrendament per cinc anys; obren llista, entre els socis, dels qui en desitgen arrendar, per a distribuir-los en sorteig, en el cas de que siguin més de vintivuit els qui vulguin els vintivuit palcos que hi ha... i en les llistes hi firmen set cents cinquanta socis!

Set cents cinquanta socis que disposen de cinc centes pessetes per a tenir palco de propietat!

Fixem-nos que set centes cinquanta vegades cent duros, fan la friolera de 75 mil duros.

Casi res!

El mateix sorteig per a arrendar els palcos ens ha fet conèixer un vot nou. El vot corporatiu a la inversa.

El vot corporatiu no és més que un senyor que, quan vota, el seu vot val per tants com li han fet poders. El vot nou, segons acabem de comprovar, són cent, dos cents, tres cents, que entre tots en fan un.

Així s'explica el que set cents cinquanta socis de La Unió Lliberal demanessin *palco* Eren set cents cinquanta que representaven a set o vuit senyors.

Diumenge passat, no se sab que cap mort tingué l'humorada d'anar a votar.

Es que la fredor de la lluita passada es devia deixar sentir entre ells, perquè mai com ara els morts de Granollers ho havien tingut tan bé per a sortir a fer de les seves.

S'han fixat quina sortida més ampla hi ha al cementiri vell, de cara a l'estació del carril?...

Creiem que aquesta brometa serà prou perquè es disposi el què cal per a aixecar el tròs caigut de la muralla que tanca el vell cementiri.

Olis i

Sabons

Barangé

Barcelona

Girona

Granollers

Telèfon 37